

3. Stevens, Andrew. Surveillance Policies, Practices and Technologies in Israel and the Occupied Palestinian Territories: Assessing the Security State. [online]. Available: <http://www.sscqueens.org/sites/default/files/2011-11-Stevens-WPIV.pdf>. [Accessed 30 October 2018], (in English).
4. Pfeffer, Anshel. The Israel-Palestine conflict is not just about land. It's a bitter religious war. [online]. Available: <https://www.theguardian.com/commentisfree/2014/nov/20/israel-palestine-conflict-religious-war>. [Accessed 30 October 2018], (in English).

СУТНІСТЬ ТА ОСНОВНІ ТЕХНОЛОГІЇ ДИСТАНЦІЙНОЇ ОСВІТИ

Н. В. Михайлова, к. е. н., доцент викладач кафедри фінансів та банківської справи;

Д. Д. Белова, магістр спеціальності «Фінанси, банківська справа та страхування»

Вищий навчальний заклад Укоопспілки «Полтавський університет економіки і торгівлі»

Динамічність соціально-економічних процесів, що відбуваються в сучасному суспільстві, кардинальні зміни в способах поширення та використання інформації зумовлюють еволюцію освітніх технологій, сприяють активному впровадженню дистанційної освіти як одного з напрямів реформування й стратегічного розвитку освітньої системи України.

Згідно з Концепцією розвитку дистанційної освіти в Україні, дистанційна освіта визначається як форма навчання, рівноцінна з очною, вечірньою, заочною та екстернатом, що реалізується, в основному, за технологіями дистанційного навчання [3].

П. Г. Лузан під дистанційною освітою розуміє синтетичну, інтегральну, гуманістичну форму навчання, яка ґрунтується на використанні розмаїття традиційних і нових інформаційних технологій та їхніх технічних засобів, що використовуються для доставляння навчального матеріалу, його самостійного вивчення, організації діалогового обміну між викладачем і тими, хто навчається, коли процес навчання не обмежений у просторі та часі й не передбачає постійну, обов'язкову присутність слухачів у конкретному закладі освіти [2].

Отже, дистанційна освіта – це комплекс освітніх послуг, що надаються широким верствам населення за допомогою спеціалі-

зованого інформаційно-освітнього середовища яке базується на засобах обміну учбовою інформацією на відстані, тобто з використанням супутникового телебачення, радіо, комп'ютерного зв'язку і т. д.

Для підтримки дистанційної освіти використовується три основні види технологій:

– кейс-технологія – вид дистанційної технології навчання, що базується на використанні наборів (кейсів) текстових, аудіо-візуальних та мультимедійних навчально-методичних матеріалів для самостійного вивчення студентами при організації регулярних консультацій з викладачами та контролю знань дистанційним або традиційним способами;

– мережна технологія – вид дистанційної технології навчання, що базується на використанні телекомунікаційних мереж та засобів Інтернету для забезпечення студентів навчально-методичними матеріалами, інтерактивної взаємодії з вчителями-тьюторами та організації дистанційного педагогічного контролю;

– ТВ-технологія – вид дистанційної технології навчання, що базується на використанні систем телебачення для доставки студентам навчально-методичних матеріалів та організації регулярних консультацій у вчителів та контролю знань дистанційним або традиційним способами [1].

Таким чином, дистанційна освіта є новою формою організації освітнього простору, де долаються обмеження, пов'язані з місцем і часом отримання освіти, уподобанням до єдиних національних освітніх традицій та державних освітніх стандартів, за рахунок використання сучасних інформаційно-комунікаційних технологій навчання. Однак, не зважаючи на те, що у світі створюються та використовуються різні системи для організації дистанційного навчання (Blackboard Learning System, WebCt, Moodle, Lotus Learning Space та ін.), які використовують переваги інформаційних технологій, актуальною залишається проблема підвищення якості та ефективності дистанційної освіти.

Список використаних джерел

1. Думанський Н. О. Класи сучасних технологій дистанційної освіти / Н. О. Думанський // Вісник Національного університету «Львівська політехніка». – Л., 2008. – № 610: Інформаційні системи та мережі. – С. 119–125.

2. Лузан П. Г. Методи і форми організації навчання у вищій аграрній школі : навч. посіб. / П. Г. Лузан. – Київ : Аграр. освіта, 2003. – 232 с.
3. Концепція розвитку технологій дистанційного навчання в Україні [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://publib.if.ua/part/9961>. – Назва з екрана.

ІНТЕРАКТИВНІ МЕТОДИ НАВЧАННЯ ЯК ІННОВАЦІЙНА СКЛАДОВА У ФОРМУВАННІ СУЧАСНИХ КОМПЕТЕНЦІЙ ФАХІВЦІВ ЕКОНОМІЧНИХ СПЕЦІАЛЬНОСТЕЙ

О. А. Горбунова, *ст. викладач кафедри фінансів та банківської справи*

Вищий навчальний заклад Укоопспілки «Полтавський університет економіки і торгівлі»

Сучасні соціальні та економічні реалії вимагають нових підходів як до підготовки фахівців економічних спеціальностей взагалі, так до управлінської діяльності зокрема. Враховуючи сучасний підхід до навчання, де і студент, і викладач є рівноправними суб'єктами, які чітко розуміють, чим вони займаються, активно аналізують те, що знають, вміють і здійснюють, проблема використання інтерактивних методів набуває все більшої актуальності.

Інтерактивні методики у поєднанні з технічними засобами дають змогу повною мірою реалізувати принцип наочності як золоте правило дидактики, адже уможливають більше залучення аналізаторів або органів чуття, що беруть участь у процесі навчання, забезпечуючи його кращі результати [1, с. 71].

Найпоширенішими методами інтерактивного навчання, які застосовуються в світовій практиці, є наступні.

1. Метод кейсів: дає змогу засвоювати значні обсяги знань, формувати професійні якості тих, хто навчається, здійснювати ефективний контроль за ними, мобілізує й активізує діяльність як викладача, так і студента, а також створює умови для духовної і творчої свободи студента.

2. Метод «мозкового штурму» (брейнстормінг): пошук і формулювання якомога ширшого спектра ідей і рішень досліджуваної проблеми, вихід за межі уявлень, що існують у фахівців вузького профілю.